

Slovenstvu. Romani narodove preteklosti so kulturni čini prve vrste in bridko moramo objokovati rano izgubo Bogdana Veneda, ki bi bil postal slovenski Gustav Freytag, ki nam ga danes nedostaje. Značilno je, da se za Venedom in potem, ko je potekla doba sentimentalne zgodovine, češ, izgubili smo vse Pomorje in Polabsko — in razven navedenih treh Goričanov nikdo ni slovstveno baval niti z zgodnjo našo zgodovino, niti sploh ž njo. Toda doba je realistična, v njej se odigravajo razni boji, socijalni, nacionalni, verski, strankarski in drugi. Dobro. Toda kje so — razun Aškerca, ki so mu to nekateri zamerili, ki jim ni nič do izgubljene njegove umetniške potence — kje so pesnitve iz Trubarjeve in Hrenove dobe, kje je roman „Iluzija“ iz dobe Napoleonove Ilirije in kesnejšega ilirstva, kje je roman iz Bahove dobe ali drama iz našega kmečkega življenja, kje je slovenski Anzengruber, kje naš Schönherr? „Kacijanar“ je ostal osamljen.

(Dalje prihodnjič.)

A. Debeljak:

U malem travnu.

Hudourniki okameneli —
snegi neskopneli v grapah gore —
to svetel spomin ostal
od zimske mračne more!

Drevje že očkuje radogledno,
v živici meži nobroj očes;
vrti — samosevci prti;
travnik vezen pestro vse počez.

Sive njive, brazde valovite,
Hrane žive, vrane, nalovite gladne
pa z ročico-repetnico navsezadnje
prst oplójeno blagoslovite.

Pôgled žejen svilne zelenine
sanja sred obilne ozimine:
Bogato solnce z néba se podviza,
bahato hleba pozlati se miza.